

Arrest

nr. 281 312 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MUSTIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 8 maart 2021 en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 28 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 3 januari 2001. U bent geboren in Qalam Guzar, Kunduz en u verhuisde aan uw 5/6 jaar naar Baghlan. Uw vader overleed 6 jaar geleden aan een natuurlijke dood. Hierdoor stopte u met school en begon u met een ezel grassen te halen in de bergen om ze te verkopen.

De politie kreeg een melding dat er onder een brug in de bergen explosief materiaal was verstopt. Hierop begon de politie mensen te controleren die langs hier kwamen. U moest langs hier passeren voor uw werk en dus controleerden ze u ook. U werd een eerste keer tegengehouden 15 dagen voor uw vertrek en dit elke dag gedurende een week à 10 dagen.

Door uw geregeld contact met de politie dacht de taliban dat u spioneerde voor de politie. De taliban kwam naar uw huis 6 à 7 dagen voor uw vertrek en zeiden dat ze u zochten om u vragen te stellen. Uw moeder had de deur geopend en zei dat u niet thuis was, terwijl u in de kamer aan het spelen was met uw broertjes. Ze gaven ook een brief af, maar uw moeder, die analfabeet is, zei hierover niks tegen u. U ging de dag erna werken zoals gewoonlijk en 's avonds toen u thuis kwam, toonde uw moeder de brief. U las hem voor aan uw moeder en uw moeder besliste dat u beter naar uw maternale nonkels huis kon gaan voor zo lang dat het nodig was. U verbleef gedurende 1 week bij uw maternale nonkel. De taliban kwam gedurende deze week elke avond naar uw huis om info te krijgen. Omdat de taliban u bleef zoeken, besloten uw moeder en uw maternale nonkel dat het beter was dat u het land verliet. Uw maternale nonkel organiseerde uw reis en u vertrok uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan eind 2020 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, een deel onbekende landen en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 8 maart 2021 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U slaagt er niet in om door middel van uw relaas uw problemen in Afghanistan aannemelijk te maken. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij DVZ op 08/03/2021 verklaarde u te zijn geboren op 13/06/2004. In Roemenië had u dan weer opgegeven dat u geboren was op 23/01/2004. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door DVZ op 19/03/2021, bleek dat u toen minstens 22,5 jaar was en dat deze leeftijd waarschijnlijk nog hoger ligt. Dit is een verschil van minstens 5 jaar tussen uw beweerde leeftijd op basis van uw geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u er nog een derde geboortedatum bij en verklaart u te zijn geboren op 03/01/2001 (CGVS p.4). Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede bestaan er ernstige aanwijzingen dat u niet de waarheid hebt verteld over uw werkelijke regio van herkomst in Afghanistan. Zo hebt u bij DVZ zowel op 8/3/2021 (fiche NBMV) als op 6/05/2021 (DVZ verklaring 10, 13 en 17) verklaard dat u geboren bent en met heel uw gezin woonde in Qalam Guzar, Kunduz, om dan op 05/01/2022 te verklaren dat u met uw gezin naar Baghlan bent verhuisd toen u 5 jaar was (CGVS vragenlijst 8). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, wijt u deze inconsistentie aan het

feit dat ze u bij DVZ verkeerd hebben begrepen (CGVS p.4), ook al hebt u hier niks van vermeld wanneer u meerdere keren uitdrukkelijk werd gevraagd of alles goed was verlopen bij DVZ (CGVS p.3). Verder wijt u het ook aan het feit dat het eerste interview een Dublin interview was, waar naar uw route werd gevraagd en dat er u ook werd verteld dat u uw problemen uitgebreider kon vertellen tijdens het grote interview (CGVS p.4). 2 argumenten die nog altijd geen verklaring vormen voor het feit dat u tot tweemaal toe expliciet Qalam Guzar als woonplaats opgaf voor zowel uzelf als uw gezinsleden. Wanneer u hier later nog eens mee wordt geconfronteerd, vertelt u dat u het zich zelf niet herinnert dat u in Qalam Guzar woonde. U gaf Qalam Guzar op omdat het uw geboorteplaats is en uw taskara er is uitgebracht. Dit is echter minstens bevreemdend te noemen. Als u zich deze geboorteplaats amper kan herinneren en het overgrote deel van uw leven hebt doorgebracht in Baghlan, kan toch worden verwacht dat u dit opgeeft als woonplaats voor zowel uzelf als uw gezin en niet keer op keer voor al uw gezinsleden Qalam Guzar blijft opgeven. Dit strookt tevens niet met uw verklaringen omtrent de leeftijd van uw broers en zus. Zo verklaarde u dat u al van uw 5 jaar in Baghlan woont, terwijl u wel voor uw broers en zus die minstens 11 jaar jonger zijn Qalam Guzar als geboorteplaats opgaf. Er dient te worden geconcludeerd dat uw algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast. Bovendien doen uw verklaringen ernstige twijfels ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van uw regio van herkomst. Dit heeft uiteraard ook zijn impact op de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten in uw zagezegde regio van herkomst.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het eerste bezoek van de taliban aan uw woning. Zo verklaart u dat de bevelhebber van de taliban mensen naar uw huis stuurde om vragen te komen stellen. Uw verklaringen hierover bevatten echter zwaarwichtige tegenstrijdigheden. U stelt dat toen ze deze eerste keer naar uw huis kwamen, u niet thuis was, maar bij uw maternale nonkel. Uw moeder vertelde u dat u bij uw nonkel moest blijven omdat ze bang was dat de taliban u anders zou meenemen (CGVS p.9). Even later zegt u dan weer dat u niet thuis was om de vraag erna dan te stellen dat u in uw kamer was thuis (CGVS p.14). Het feit dat u geen eenduidige verklaring kan geven over het feit waar u zich bevond tijdens dit bezoek, is allerm minst bevorderend voor de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er kan worden verwacht dat als iemand zo'n ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt, hij zich toch herinnert waar hij zich bevond op dit moment. Bovendien gaat het niet om een verschil van welke kamer het was binnenshuis, maar om een compleet verschil van huis op zich. Er dient te worden besloten dat dus geen geloof kan worden gehecht aan dit eerste bezoek van de taliban.

Ten vierde verklaarde u hiermee samenhangend bij DVZ dat u nog voor dit eerste bezoek een dreigbrief had ontvangen, waarin stond dat u zich moest aanbieden en verantwoorden. Zelf haalt u dit in uw vrij relaas niet aan en antwoordt u nee wanneer u wordt gevraagd of u ooit een papieren brief hebt ontvangen (CGVS p.16). Het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaart dat u geen geschreven brief kreeg, maar dat er wel twee personen fysiek langskwamen om te zeggen dat u moest meekomen is manifest tegenstrijdig met uw verklaringen in de CGVS vragenlijst. Zo verklaarde u: "Ik kreeg een dreigbrief van de taliban waarin stond dat ik mij bij hen moest aanbieden en dat ik mij moest verantwoorden. (...). Daarna heeft de taliban mannen naar ons gestuurd die mij moesten komen halen." (CGVS vragenlijst 5). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ hebt verteld dat u wel een brief had ontvangen, reageert u dan dat u wel een brief hebt ontvangen en dat ze deze aan uw moeder gaven, u hem las en ze hem terugnamen (CGVS p.16). Dit vormt om evidente redenen geen geldige verschoningsgrond voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Het is duidelijk dat u uw eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aanpast. U antwoorde immers expliciet nee op de vraag of u al ooit een brief had gekregen en daarvoor had u ook al geen melding gemaakt van een brief. U verklaarde dat ze naar uw huis kwamen om te vragen naar u, uw moeder deed open en zei dat ze u morgen naar hen zou sturen, waarna ze gewoon vertrokken (CGVS p.13-14). Daarenboven hadden ze aanvankelijk nog eerst uw nonkel laten weten dat u zich moest aanbieden (CGVS p.9), terwijl het nu opeens uw moeder is die de boodschap ontving. Vreemd genoeg leverde de taliban deze brief af om hem de volgende dag opnieuw mee te nemen. Het is al een opvallend feit dat u deze dreigbrief in een raamhoek zou zetten, laat staan dat de taliban deze na een dag opnieuw zou meenemen (CGVS p.16). Verder in uw relaas haalt u de geloofwaardigheid van dit feit nog verder onderuit. Zo stelt u dat uw moeder niks over deze brief zei tot de volgende avond. Het is toch minstens bevreemdend te noemen dat uw moeder een dag zou wachten met deze brief te vermelden. Of ze nu analfabeet is of niet, als haar zoon in gevaar is, kan toch wel worden verwacht dat ze die brief zo snel mogelijk met u wil bespreken om een inschatting van uw veiligheidssituatie te maken. Er dient dus te worden besloten dat zowel aan dit bezoek als aan de dreigbrief weinig geloofwaardigheid kan worden gehecht.

Ten slotte verklaarde u dat de taliban u als een spion beschouwde omdat u meermaals werd gefouilleerd door de politie. Het is echter zeer moeilijk te geloven dat deze gebeurtenis ertoe zou leiden dat de taliban u als een spion percipieert. U verklaart dat de politie elke dag op dezelfde plaats stond te fouilleren en dat

dit elke keer door dezelfde personen gebeurde (CGVS p.13). U verklaarde ook dat de taliban overdag in de bergen zat en overal aanwezig was (CGVS p.8 en 10). Deze 2 verklaringen samen doen toch besluiten dat de taliban op de hoogte moet zijn geweest van de veiligheidscontroles die aan de gang waren en dat ze het feit dat u meermaals werd gefouilleerd dus hoogst onwaarschijnlijk als een daad van spionage hebben aanzien. Er kan dus worden gesteld dat een gegronde reden waarom de taliban het op u zou hebben gemunt, ontbreekt. In uw vrij relaas haalde u bovendien aan dat de politie u gedurende 10 dagen of een week elke dag heeft gecontroleerd, terwijl u later verklaart dat u slechts 2 à 3 keer per week achter grassen ging (CGVS p. 10 en 13). Het kan toch minstens als vreemd worden beschouwd dat u na te zijn gecontroleerd door de politie, uw frequentie van bezoeken aan de bergen zou opdrijven.

Op basis van bovenstaande moet dus worden besloten dat u niet als vluchteling wordt erkend, noch dat er u subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande en rekening houdend met de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten, kan ook de taskara die u voorlegt de vaststellingen in onderhavige beslissing niet in een ander daglicht te stellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker gaat eerst in op de geloofwaardigheid van het relaas en meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden, omdat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zijn verklaringen zijn eenduidig, spontaan, van goede trouw, duiden persoonlijke ervaringen aan en komen overeen met de beschikbare informatie.

2.1.2. Inzake de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker vooreerst aan dat onterecht werd geoordeeld dat geen bijzondere maatregelen genomen moesten worden. Hij is immers nog zeer jong, eenentwintig, verliet op negentienjarige leeftijd Afghanistan, legde een lange reis af en is bijzonder fragiel.

Verzoeker merkt voorts op dat de werkmethode van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) niet kan gevolgd worden, omdat vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt (*"slaagde er niet in om door middel van uw relaas uw problemen in Afghanistan aannemelijk te maken"*), dat dan ondersteund wordt door de motivering. Er wordt geen afweging gemaakt van de elementen die een vrees aantonen, tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken. In dit opzicht miskent de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel, wat volgens verzoeker volstaat voor een vernietiging van de bestreden beslissing.

Vervolgens betwist verzoeker ten stelligste dat hij een *"manifeste poging"* tot leeftijdsfraude beging. Het commissariaat-generaal moet weten dat in Afghanistan een taskara zelden of nooit vertrekt van de werkelijke geboortedatum. Taskara's worden gemaakt op verklaring van iemand, meestal een familielid, die ingeschreven staat in de registers. Daar de meeste geboortes thuis plaatsvinden, worden de werkelijke geboortedata niet bijgehouden, zodat deze bij benadering zijn. Het is bovendien zo dat ook de jaartallen dikwijls bij benadering opgegeven worden. Verzoeker verwijst hiervoor naar een artikel van refworld. Hij stelt voorts dat zeker voor jongens de leeftijd courant onderschat wordt, dit om hen zodanig lang 'kind' te laten zijn opdat het risico op rekrutering zou verminderen. Verzoeker stelt dat hij zelf te goeder trouw zijn geboortedatum heeft opgegeven conform zijn taskara. Hij vindt het onterecht dat hem verweten wordt verschillende verklaringen af te leggen. Als hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud als geboortedatum 1 maart 2021 opgeeft, is dat, rekening houdend met de marge van 1,7 jaar waarmee bij de leeftijdscheck rekening moet worden gehouden, perfect aanvaardbaar.

Aangaande de ernstige aanwijzingen dat hij niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke regio van herkomst in Afghanistan, merkt verzoeker op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds uitlegde dat hij weliswaar afkomstig is uit Kunduz, waar ook de gronden van zijn familie liggen, doch dat hij dat vergeten te zeggen was. Niets belette het commissariaat-generaal om een doorgedreven achtergrondcheck te doen met betrekking tot zijn verblijf in Baghlan. Verzoeker beantwoordde ten andere een resem vragen over Baghlan, Khenjan (of Khinjan) district, het dorp Kazaki, zijn school, de naam van de Iman, de bergen in de buurt en de omliggende dorpen. Hij deelde ook mee dat de meerderheid van de bevolking Dari-sprekend was, wat klopt met de algemene informatie, reden waarom hij eveneens tegengehouden werd door de politie, omdat de Pashtou-sprekende mensen geassocieerd worden met de taliban. Als het commissariaat-generaal een verificatie had gedaan, zou moeten worden vastgesteld dat geen enkele tegenstrijdigheid of ongerijmdheid weerhouden wordt.

In verband met de tegenstrijdigheden over het eerste bezoek van de taliban aan zijn woning, herneemt verzoeker zijn verklaringen, zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal.

Waar wordt gesteld dat naast het bezoek van de taliban ook aan de verklaringen in verband met de dreigbrief weinig geloof kan worden gehecht, komt verzoeker opnieuw niet verder dan eerdere verklaringen te herhalen en te citeren.

Betreffende zijn verklaring dat hij door de taliban als spion werd beschouwd, herhaalt verzoeker zijn gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud, meer bepaald dat dit was omdat hij meermaals door de politie gefouilleerd werd en dat hij naar de bergen ging waar de taliban eveneens waren, waardoor hij dan ook in aanmerking kwam voor spionage. Bovendien legde verzoeker uit dat waarschijnlijk iemand die zich als betrouwbaar wilde voordoen tegenover de taliban, signaleerde dat hij een spion was. Het is voor verzoeker dan ook niet *"hoogst onwaarschijnlijk"* dat hij specifiek gevisieerd werd. Deze subjectieve appreciatie vindt geen steun in het dossier. Verzoeker herhaalt dat hij verklaarde dat hij inderdaad gemiddeld twee tot drie keer per week om grassen ging. Hij wilde in zijn vrij relaas niet stellen dat hij elke dag naar de bergen ging, wél dat elke dag dat hij in die periode naar de bergen ging hij gestopt werd door de politie. Hij verklaarde eveneens dat hij in totaal vier keer gefouilleerd werd door de politie, wat in samenlezing met

het feit dat hij twee tot drie keer per week naar de bergen ging en dat de fouilles zich uitstrekten over een periode van acht tot tien dagen volledig klopt.

2.1.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker er vooreerst op dat zijn Afghaanse nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken. In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. Hij wijst erop dat het commissariaat-generaal rekening hield met EASO, *“Country Guidance : Afghanistan” van november 2021*; EASO, *“Afghanistan: security situation”*, van juni 2021; EASO, *“Afghanistan: security situation update”*, van september 2021; EASO, *“Afghanistan : Country focus”* van januari 2022 en de COI Focus, *“Afghanistan: Veiligheidssituatie”*, van 5 mei 2022, maar dat deze informatie absoluut niet actueel is en bovendien niet gebaseerd op betrouwbare bronnen.

Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, analyse die overeind blijft, ook al heeft het commissariaat-generaal een *update* gevoegd van het verslag van januari 2022 bij wege van de COI Focus *Afghanistan. Veiligheidssituatie* van 5 mei 2022. Deze COI Focus is immers nog steeds gebaseerd op bijzonder fragmentarische informatie, is niet accuraat en vertrekt klaarblijkelijk enkel vanuit de verslagen van ACLED, wiens informatie slechts loopt tot maart 2022, en UNAMA tot op heden geen nieuw verslag heeft uitgebracht over Afghanistan. Verzoeker citeert meerdere bronnen en besluit dat het gebrek aan informatie alom wordt bevestigd. De informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt, wordt meer en meer gecensureerd door de *de-factomachthebbers* en dit met name op het vlak van mensenrechten. Het gaat volgens verzoeker niet op om, gelet aan het gebrek aan betrouwbare informatie, te stellen dat het wel goed zal zijn. Minstens dient afgewacht te worden en dient bijkomend onderzoek te gebeuren. Volgens verzoeker kan er voor de afname van het geweld en de aard van het geweld niet met zekerheid worden gesteld dat er sprake is van een patroon.

Het is bovendien onterecht dat de verwerende partij doet alsof zij een werkelijke analyse heeft gemaakt van de situatie in Baghlan, terwijl geen enkel concreet element met betrekking tot Baghlan aangehaald wordt. Er wordt ook geen enkele appreciatie gedaan in functie van verzoekers profiel, dat zelfs niet vermeld, laat staan geapprecieerd wordt. Vervolgens haalt verzoeker een aantal elementen aan waardoor hij naar zijn mening een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij is afkomstig uit Baghlan, één van de meest gewelddadige provincies, heeft in Europa verbleven en het commissariaat-generaal heeft het risico voor terugkeerders, zeker in geval van verwestering, minstens een gepercipieerde verwestering, niet onderzocht, terwijl verzoeker deze nochtans aankaartte.

Verder besteedde de verwerende partij onvoldoende aandacht aan de huidige situatie in Afghanistan en is ze er alleszins te optimistisch over. De situatie is evenwel allesbehalve geruststellend, gelet op de mensenrechtenschendingen die op grote schaal plaatsgrijpen en gelet op de slechte humanitaire situatie. De uiteenzetting van de verwerende partij is voornamelijk theoretisch. Er wordt immers geen enkele appreciatie gemaakt van de situatie in Afghanistan zelf. Zowel de taliban, de *de-facto*-overheid, als haar tegenstanders, moeten als actor voor deze situatie aangemerkt worden.

Verzoeker vraagt zich verder af hoe de verwerende partij kan besluiten dat hij in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Wat de verwestering of het verblijf in het Westen betreft, haalt verzoeker ook hier aan dat de informatie vervat in de bestreden beslissing gedateerd en fragmentarisch is. Hij verbleef ook niet louter in het Westen, maar trok ernaartoe omdat hij niet gerekruteerd wenste te worden door de taliban en derhalve als anti-taliban gecatalogeerd is en als dusdanig gepercipieerd zal worden. Dit brengt een specifieke kwetsbaarheid met zich mee die door het commissariaat-generaal niet onderzocht werd. Nochtans blijkt uit de informatie waarnaar ook het commissariaat-generaal verwijst dat dit inderdaad problematisch is. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk concrete omstandigheden aanhaalde, waaronder het werk van zijn vader en zijn eigen verblijf in Europa. Ook dient rekening te worden gehouden met zijn relatief jonge leeftijd, de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan en het feit dat hij geen broers of zussen heeft. Hij geeft ook aan dat hij melding maakte van een risico op gedwongen rekrutering door de taliban. Bovendien worden burgers eveneens gestraft door de taliban en dit om diverse redenen, waarbij zij eveneens gefolterd worden. Er is zelfs sprake van collectieve bestraffing, waarbij burgers aangepakt worden zonder dat zij iets misdagen hebben. Het is voor de taliban duidelijk voldoende vermeende banden te hebben met tegenstanders (zoals verzoeker banden worden toegedicht met de voormalige politie) om door hen aangepakt, opgepakt, gefolterd en zelfs gedood te worden. Volgens verzoeker behoort hij tot de sociale groep van verwesterde jongeren.

Het commissariaat-generaal houdt volgens verzoeker daarnaast evenmin rekening met de situatie waarin terugkeerders uit de Europese Unie riskeren terecht te komen. Het feit dat er weinig informatie desbetreffend zou zijn, toont niet aan dat er zich geen probleem zou stellen. Bovendien dient er rekening mee te worden gehouden dat de taliban de *sharia* strikt wensen toe te passen. Het leven in het Westen, waar zeker jongeren een leven leiden op internet, spelletjes spelen, uitgaan,... een leven is dat strijdig is met deze *sharia* (conform het verbieden van internetgames, *TikTok*, ...). Deze jongeren begaan misdrijven tegen de *sharia*, wat de taliban toelaten hen gevangen te zetten. Iets banaals als het dragen van westerse kledij, of het niet laten groeien van een baard, is al problematisch, zeker nu blijkt dat de taliban een steeds strengere politiek voeren. Het commissariaat-generaal vond het blijkbaar niet de moeite om aan verzoeker vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, terwijl dit toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengt. De schendingen van de mensenrechten zijn *legio*, er wordt in het openbaar gefolterd en gedood en het EUAA rapport van april 2022 bevestigt dat verwestering wel degelijk een probleem is. Het louter verbleven hebben in het Westen kan dan ook problematisch zijn en het commissariaat-generaal diende *in casu* dan ook minstens een doorgedreven analyse te maken, wat niet gebeurde. Er werd ook helemaal geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers familie, waar de vader overleden is en zijn broers en zusje nog zeer klein zijn.

2.1.4. Nog volgens het verzoekschrift maakte het commissariaat-generaal totaal geen abstractie van de humanitaire situatie. Deze was reeds dramatisch, maar verergerde nog na de machtsovername door de taliban. Met de aardbeving van 22 juni 2022 verergerde de situatie nog. Er ontbreekt ook medicatie. Deze nieuwe evolutie vereist minstens een verder onderzoek. Voor verzoeker is het duidelijk dat hij ingeval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie, aangezien tegen het einde van het jaar 97% van de bevolking onder de armoedegrens zal vallen. Verzoeker werpt op dat hij ook niet ondervraagd werd over de huidige sociale en economische situatie van zijn familie. Hij stelt dat hij uitlegde dat het zijn maternale oom is, die dichtbij woont, die thans zijn moeder, broers en zusje ten laste neemt. Hijzelf was verplicht om na het overlijden van zijn vader school te verlaten en te beginnen werken, door een soort gras/hout te halen in de bergen. Het moge volgens verzoeker dan ook duidelijk zijn dat de draagkracht van het gezin zeer beperkt is. De problematische situatie wordt luidens het verzoekschrift wel degelijk veroorzaakt door een actor, de *de-facto* overheid, zijnde de taliban, die er bovendien voor zorgen dat controle zo goed als onmogelijk is, nu zij de Commissie voor de rechten van de mens in Afghanistan ontbonden en het is duidelijk dat de taliban de mensenrechten schenden en er niet voor terugschrikken de bevolking met belastingen uit te persen. Hij oppert dat de humanitaire crisis iedereen treft, ook de pasgeborenen wegens ondervoeding en ziektes die gerelateerd worden aan honger. Het is volgens verzoeker intussen duidelijk dat de taliban hun beloftes niet nakomen, dat de economie totaal stilligt en dat de situatie er helemaal niet op verbetert, wel integendeel. Verzoeker besluit dat de taliban dan ook overduidelijk een actor zijn bij de moeilijke situatie van de bevolking.

2.1.5. Aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan werpt verzoeker vooreerst op dat hij niet werd ondervraagd of hij hierover informatie had. Het is voor hem bovendien onterecht dat hem een gebrek aan informatie verweten wordt, daar waar het commissariaat-generaal zelf dient toe te geven dat het zeer moeilijk is om aan objectieve informatie te geraken, wat wordt bevestigd door verschillende bronnen. De nog werkende media doen omwille van de steeds groter wordende druk die uitgaat van de taliban aan zelfcensuur en de vloggers op internet worden ook door de taliban aan banden gelegd, zodanig dat de werkelijke informatie steeds schaarser wordt. De oorlog in Oekraïne heeft bovendien de berichtgeving over Afghanistan verdrongen en heeft de aandacht van de media van Afghanistan afgeleid. In tegenstelling tot de informatie waarvan het commissariaat-generaal eind mei 2022 gebruik maakte, en die niet *up to date* is, blijkt dat er opnieuw een opwelling van het geweld is. Verzoeker citeert en analyseert hiervoor uit tal van bronnen. Hij is van oordeel dat recente informatie, in tegenstelling tot de analyse van het commissariaat-generaal, aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan helemaal niet goed is en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van geweld. De aard van de incidenten laat niet toe te stellen dat enkel de taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

2.1.6. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde als vluchteling te worden erkend, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022> (stuk 3);
- [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation)) (stuk 4);
- <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban> (stuk 5);
- <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan> (stuk 6);
- <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir> (stuk 7);
- <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/> (stuk 8);
- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html> (stuk 9);
- Gandhara Briefing, 'Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing' (rferl.org) (stuk 10);
- <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0> (stuk 11);
- <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers> (stuk 12);
- <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media> (stuk 13);
- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm> (stuk 14);
- <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html> (stuk 15);
- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm> (stuk 16);
- <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html> (stuk 17);
- HRW, 'Afghans Dying from lack of medicine' (stuk 18);
- EASO Country Report, 10 januari 2022 – uittreksels (stuk 19);
- Reuters 'Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan' (stuk 20);
- Reuters 'Afghanistan seeks help for earthquake survivor's' (stuk 21);
- Pajhwok Peace Monitor 26 juni 2022 (stuk 22);
- idem 18 juni 2022 (stuk 23);
- idem 11 juni 2022 (stuk 24);
- Reuters 'Afghanistan Earthquake survivors unsafe' (stuk 25);
- UN Afghanistan Conference 2022 (stuk 26);
- idem snapshot of population movements january to juin 2022 (stuk 27);
- <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media> (stuk 28).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 17 oktober 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 13 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2017;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij plotsklaps in het verzoekschrift aanhaalt dat onterecht werd geoordeeld dat geen bijzondere procedurele noden bleken. Verzoeker maakte immers in de vragenlijst ‘Bijzondere procedurele noden’ geen dergelijke noden kenbaar. Dat hij nog zeer jong is, eenentwintig, op negentienjarige leeftijd Afghanistan verliet, een lange reis aflegde en bijzonder fragiel is, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, maakt nog niet dat hem bepaalde steunmaatregelen hadden moeten worden toegekend. Verzoeker, die ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal reeds meerderjarig was, laat in het verzoekschrift na te verduidelijken, laat staan te staven, waaruit zijn bijzondere fragiliteit dan precies bestaat en hoe dit hem zou hebben verhinderd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure of volwaardige verklaringen af te leggen. In het verzoekschrift wordt niet aangegeven welke elementen verzoeker, indien er maatregelen waren genomen, had kunnen toevoegen en er wordt niet verduidelijkt welke maatregelen er *in casu* dienden te worden genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk welke informatie hij niet heeft kunnen verschaffen tijdens zijn persoonlijk onderhoud of welke vragen niet of niet voldoende duidelijk waren.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker verliet Afghanistan uit schrik voor de taliban die hem beschuldigden van spionage voor de politie.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in om door middel van zijn relaas zijn problemen in Afghanistan aannemelijk te maken. Vooreerst (i) wordt erop gewezen dat verzoeker doorheen zijn asielpprocedure verklaringen heeft afgelegd die zijn algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten. Zo ondernam hij (a) meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude en bestaan er (b) ernstige aanwijzingen dat hij niet de waarheid heeft verteld over zijn werkelijke regio van herkomst in Afghanistan. Dat er (ii) ernstige twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de regio van herkomst, heeft ook zijn impact op de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten in zijn zagezegde regio van herkomst. In dit verband wijst de commissaris-generaal er verder op dat (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het eerste bezoek van de taliban aan zijn woning. Ook kan er (b) weinig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen in verband met de dreigbrief. Tot slot (c) ontbreekt er een gegronde reden waarom de taliban het op verzoeker zou gemunt hebben. De door verzoeker neergelegde taskara (iii) kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

2.3.9.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zijn taskara neergelegd.

In de bestreden beslissing word terecht bemerkt dat er in Afghanistan volgens de beschikbare informatie sprake is van een hoge mate van corruptie en fraude bij documenten, zoals blijkt uit de objectieve informatie gevoegd aan de map landeninformatie van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat ook officiële documenten zoals een taskara op frauduleuze wijze kunnen worden bekomen of worden nagemaakt. Aan de voorgelegde taskara kan hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegeschreven.

De Raad moet dan ook vaststellen dat de voorgelegde taskara wegens zijn relatieve bewijswaarde op zich niet volstaat de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen.

Dat de voorgelegde taskara een beperkte bewijswaarde heeft, betekent echter niet dat met dit document geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Dit document maakt deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Het moet dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met het voorgelegde document, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

2.3.9.3. Vooreerst dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 24 maart 2021 (administratief dossier, stuk 7) blijkt immers dat verzoeker op datum van 19 maart 2021 ouder is dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, waardoor de wetenschappelijke schatting van zijn leeftijd definitief is. Verzoeker kan in de huidige procedure de vastgestelde leeftijd bij beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie niet nuttig betwisten bij de Raad, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij te goeder trouw zijn geboortedatum opgaf conform zijn taskara, dat een taskara zelden of nooit vertrekt van de werkelijke geboortedatum, daar zij opgemaakt wordt op verklaring van iemand, meestal een familielid, dat de jaartallen dikwijls bij benadering worden opgegeven en dat zeker voor jongens de leeftijd courant onderschat wordt, om zo het risico op rekrutering te verminderen, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er een wel heel groot verschil is tussen verzoekers beweerde geboortedatum bij de Dienst Vreemdelingenzaken (13 juni 2004) en de geschatte leeftijd op basis van het wetenschappelijk onderzoek, namelijk een verschil van vijf jaar. Dat de bij het commissariaat-generaal opgegeven geboortedatum dan weer binnen de marge van 1,7 jaar zou vallen, vermag niet te verklaren waarom hij eerder, bij de Dienst Vreemdelingenzaken een compleet andere geboortedatum opgaf en kan niet van de indruk ontdoen dat hij zijn verklaringen aanpaste naar gelang de uitkomst van het leeftijdsonderzoek.

Niet alleen is er een verschil van minstens vijf jaar tussen de beweerde leeftijd op basis van de verstrekte geboortedatum bij de aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn werkelijke leeftijd, de Raad stelt verder vast dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedures in Roemenië en België maar liefst drie verschillende geboortedata opgaf. Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker hier meermaals frauduleuze verklaringen over afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was. Verzoekers algemene geloofwaardigheid krijgt hiermee meteen een ernstige knauw.

2.3.9.4. Zijn algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast, gelet op de ernstige aanwijzingen dat hij niet de waarheid heeft verteld over zijn werkelijke regio van herkomst in Afghanistan. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal op omstandige en pertinente wijze vast dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke regio van herkomst, Baghlan, en dat er aldus ernstige twijfels ontstaan omtrent de beweerde regio van herkomst:

“Ten tweede bestaan er ernstige aanwijzingen dat u niet de waarheid hebt verteld over uw werkelijke regio van herkomst in Afghanistan. Zo hebt u bij DVZ zowel op 8/3/2021 (fiche NBMV) als op 6/05/2021 (DVZ verklaring 10, 13 en 17) verklaard dat u geboren bent en met heel uw gezin woonde in Qalam Guzar,

Kunduz, om dan op 05/01/2022 te verklaren dat u met uw gezin naar Baghlan bent verhuisd toen u 5 jaar was (CGVS vragenlijst 8). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, wijt u deze inconsistentie aan het feit dat ze u bij DVZ verkeerd hebben begrepen (CGVS p.4), ook al hebt u hier niks van vermeld wanneer u meerdere keren uitdrukkelijk werd gevraagd of alles goed was verlopen bij DVZ (CGVS p.3). Verder wijt u het ook aan het feit dat het eerste interview een Dublin interview was, waar naar uw route werd gevraagd en dat er u ook werd verteld dat u uw problemen uitgebreider kon vertellen tijdens het grote interview (CGVS p.4). 2 argumenten die nog altijd geen verklaring vormen voor het feit dat u tot tweemaal toe expliciet Qalam Guzar als woonplaats opgaf voor zowel uzelf als uw gezinsleden. Wanneer u hier later nog eens mee wordt geconfronteerd, vertelt u dat u het zich zelf niet herinnert dat u in Qalam Guzar woonde. U gaf Qalam Guzar op omdat het uw geboorteplaats is en uw taskara er is uitgebracht. Dit is echter minstens bevreemdend te noemen. Als u zich deze geboorteplaats amper kan herinneren en het overgrote deel van uw leven hebt doorgebracht in Baghlan, kan toch worden verwacht dat u dit opgeeft als woonplaats voor zowel uzelf als uw gezin en niet keer op keer voor al uw gezinsleden Qalam Guzar blijft opgeven. Dit strookt tevens niet met uw verklaringen omtrent de leeftijd van uw broers en zus. Zo verklaarde u dat u al van uw 5 jaar in Baghlan woont, terwijl u wel voor uw broers en zus die minstens 11 jaar jonger zijn Qalam Guzar als geboorteplaats opgaf. Er dient te worden geconcludeerd dat uw algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast. Bovendien doen uw verklaringen ernstige twijfels ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van uw regio van herkomst. Dit heeft uiteraard ook zijn impact op de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten in uw zagezegde regio van herkomst.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er evenwel geenszins in slaagt afbreuk te doen aan voorgaande pertinente overwegingen. Deze volstaan om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn werkelijke regio van herkomst. Waar verzoeker oppert dat niets het commissariaat-generaal belette om een doorgedreven herkomstcheck te doen met betrekking tot zijn verblijf in Baghlan, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verder rust op de commissaris-generaal geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker doet met de loutere verwijzing naar wat hij wel weet over zijn beweerde regio van herkomst, en de loutere vermelding dat hierin geen enkele tegenstrijdigheid of ongerijmdheid weerhouden wordt, geen enkele afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die maken dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de voorgehouden regio van herkomst.

2.3.9.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, doch dat naast zijn leeftijd ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan, met name de provincie Baghlan. Daar om deze redenen de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ernstig wordt aangetast, heeft dit, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, ook impact op de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in de beweerde regio van herkomst.

2.3.9.6. Wat die beweerde vervolgingsfeiten betreft, wordt in eerste instantie opgemerkt dat zowel aan het bezoek van de taliban aan verzoekers woning als over het al dan niet bestaan van een dreigbrief weinig geloof kan worden gehecht. In dit verband staat in de bestreden beslissing terecht het volgende te lezen:

“Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het eerste bezoek van de taliban aan uw woning. Zo verklaart u dat de bevelhebber van de taliban mensen naar uw huis stuurde om vragen te komen stellen. Uw verklaringen hierover bevatten echter zwaarwichtige tegenstrijdigheden. U stelt dat toen ze deze eerste keer naar uw huis kwamen, u niet thuis was, maar bij uw maternale nonkel. Uw moeder vertelde u dat u bij uw nonkel moest blijven omdat ze bang was dat de taliban u anders zou meenemen (CGVS p.9). Even later zegt u dan weer dat u niet thuis was om de vraag erna dan te stellen dat u in uw kamer was thuis (CGVS p.14). Het feit dat u geen eenduidige verklaring kan geven over het feit waar u zich bevond tijdens dit bezoek, is allerm minst bevorderend voor de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er kan worden verwacht dat als iemand zo’n ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt, hij zich toch herinnert waar hij zich bevond op dit moment. Bovendien gaat het niet om een verschil van welke kamer het was binnenshuis, maar om een compleet verschil van huis op zich. Er dient te worden besloten dat dus geen geloof kan worden gehecht aan dit eerste bezoek van de taliban.

Ten vierde verklaarde u hiermee samenhangend bij DVZ dat u nog voor dit eerste bezoek een dreigbrief had ontvangen, waarin stond dat u zich moest aanbieden en verantwoorden. Zelf haalt u dit in uw vrij

relaas niet aan en antwoordt u nee wanneer u wordt gevraagd of u ooit een papieren brief hebt ontvangen (CGVS p.16). Het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaart dat u geen geschreven brief kreeg, maar dat er wel twee personen fysiek langskwamen om te zeggen dat u moest meekomen is manifest tegenstrijdig met uw verklaringen in de CGVS vragenlijst. Zo verklaarde u: "Ik kreeg een dreigbrief van de taliban waarin stond dat ik mij bij hen moest aanbieden en dat ik mij moest verantwoorden. (...). Daarna heeft de taliban mannen naar ons gestuurd die mij moesten komen halen." (CGVS vragenlijst 5). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ hebt verteld dat u wel een brief had ontvangen, reageert u dan dat u wel een brief hebt ontvangen en dat ze deze aan uw moeder gaven, u hem las en ze hem terugnamen (CGVS p.16). Dit vormt om evidente redenen geen geldige verschoningsgrond voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Het is duidelijk dat u uw eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aanpast. U antwoorde immers expliciet nee op de vraag of u al ooit een brief had gekregen en daarvoor had u ook al geen melding gemaakt van een brief. U verklaarde dat ze naar uw huis kwamen om te vragen naar u, uw moeder deed open en zei dat ze u morgen naar hen zou sturen, waarna ze gewoon vertrokken (CGVS p.13-14). Daarenboven hadden ze aanvankelijk nog eerst uw nonkel laten weten dat u zich moest aanbieden (CGVS p.9), terwijl het nu opeens uw moeder is die de boodschap ontving. Vreemd genoeg leverde de taliban deze brief af om hem de volgende dag opnieuw mee te nemen. Het is al een opvallend feit dat u deze dreigbrief in een raamhoek zou zetten, laat staan dat de taliban deze na een dag opnieuw zou meenemen (CGVS p.16). Verder in uw relaas haalt u de geloofwaardigheid van dit feit nog verder onderuit. Zo stelt u dat uw moeder niks over deze brief zei tot de volgende avond. Het is toch minstens bevreemdend te noemen dat uw moeder een dag zou wachten met deze brief te vermelden. Of ze nu analfabeet is of niet, als haar zoon in gevaar is, kan toch wel worden verwacht dat ze die brief zo snel mogelijk met u wil bespreken om een inschatting van uw veiligheidssituatie te maken. Er dient dus te worden besloten dat zowel aan dit bezoek als aan de dreigbrief weinig geloofwaardigheid kan worden gehecht."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Met het louter hernemen en citeren van eerdere gezegden in de loop van de administratieve procedure, zonder één element afdoende en concreet te weerleggen, slaagt verzoeker er geenszins in om de vastgestelde zwaarwichtige en manifeste tegenstrijdigheden tijdens zijn opeenvolgende verklaringen te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.3.9.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het hoogst onwaarschijnlijk is, in de door verzoeker geschetste omstandigheden, dat de taliban hem van spionage zouden beschuldigen en dat er een gegronde reden ontbreekt waarom zij het net op hem zouden hebben gemunt:

"Ten slotte verklaarde u dat de taliban u als een spion beschouwde omdat u meermaals werd gefouilleerd door de politie. Het is echter zeer moeilijk te geloven dat deze gebeurtenis ertoe zou leiden dat de taliban u als een spion percipieert. U verklaart dat de politie elke dag op dezelfde plaats stond te fouilleren en dat dit elke keer door dezelfde personen gebeurde (CGVS p.13). U verklaarde ook dat de taliban overdag in de bergen zat en overal aanwezig was (CGVS p.8 en 10). Deze 2 verklaringen samen doen toch besluiten dat de taliban op de hoogte moet zijn geweest van de veiligheidscontroles die aan de gang waren en dat ze het feit dat u meermaals werd gefouilleerd dus hoogst onwaarschijnlijk als een daad van spionage hebben aanzien. Er kan dus worden gesteld dat een gegronde reden waarom de taliban het op u zou hebben gemunt, ontbreekt. In uw vrij relaas haalde u bovendien aan dat de politie u gedurende 10 dagen of een week elke dag heeft gecontroleerd, terwijl u later verklaart dat u slechts 2 à 3 keer per week achter grassen ging (CGVS p. 10 en 13). Het kan toch minstens als vreemd worden beschouwd dat u na te zijn gecontroleerd door de politie, uw frequentie van bezoeken aan de bergen zou opdrijven."

Opnieuw komt verzoeker in wezen niet verder dan zich te verlaten op zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Bovenstaande vaststellingen vinden evenwel steun in het administratief dossier en getuigen allerminst van een subjectieve en manifest onredelijke appreciatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden. De bemerkingen in het verzoekschrift in verband met de frequentie van de fouilleringen aanziet de Raad als overtoollig en vermogen geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de taliban verzoeker zouden verdenken van spionage en het op hem zouden hebben gemunt.

2.3.9.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.9.9. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij in Europa verbleven heeft en blijft, waardoor hij, als terugkeerder, een specifiek risico op vervolging loopt omwille van minstens gepercipieerde verwestering, wat blijkt uit verschillende rapporten. Hij stelt dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert gedateerd en fragmentarisch is. Hij werpt op dat hij niet louter in het Westen verbleef, maar dat hij naar het Westen vertrok omdat hij niet door de taliban gerekruteerd wenste te worden en derhalve als anti-taliban en met vermeende banden met tegenstanders gecatalogiseerd is en als dusdanig gepercipieerd zal worden bij terugkeer. Deze specifieke kwetsbaarheid werd door de verwerende partij niet onderzocht. Hij betoogt verder dat hij wel degelijk concrete omstandigheden aanhaalde, waaronder het werk van zijn vader en zijn eigen verblijf in Europa en dat ook rekening dient te worden gehouden met zijn relatief jonge leeftijd en de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan, alsook het feit dat hij geen broers of zussen heeft. Verzoeker werpt voorts nog op dat rekening dient te worden gehouden met de wens van de taliban om de *sharia* strikt toe te passen en dat zij een steeds strengere politiek voeren. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij het niet de moeite vond om hem vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, terwijl deze toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengen. Het leven in het Westen is immers strijdig met de *sharia* en laat de taliban toe terugkeerders gevangen te zetten. Iets banaals als het dragen van westerse kledij of het niet laten groeien van een baard is al problematisch. Muziek en kunst zijn verboden door de taliban, net als *TikTok*, en de toegang tot het internet wordt bemoeilijkt en gecensureerd. Er wordt in het openbaar gedood en gefolterd en de schendingen van de mensenrechten zijn *legio*. Het loutere feit in het Westen te hebben verbleven kan volgens verzoeker dan ook reeds problematisch zijn. Een doorgedreven analyse van de verwerende partij was noodzakelijk, *quod non in casu*.

In zoverre verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming

binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschildte vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban* autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer

checkpoints worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afgaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*"Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de

sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad merkt vooreerst op dat in het verzoekschrift zaken worden opgeworpen die niet op verzoeker van toepassing lijken te zijn. Zo is er in zijn hoofde geen sprake van een poging tot rekrutering door de taliban waardoor hij het land van herkomst verliet, heeft hij niet gewezen op het profiel van zijn vader (die overigens reeds meerdere jaren overleden is) en heeft hij wel degelijk een netwerk in Afghanistan, waaronder broers en een zus. De rapporten die betrekking hebben op rekruteringen, alsook deze met betrekking tot het risico voor familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten hebben gewerkt, zijn *in casu* dan ook geenszins relevant of dienstig. Waar verzoeker zijn problemen met de taliban in herinnering brengt en stelt dat hij hierdoor als anti-taliban zal worden gepercipieerd, wat niet aan een zorgvuldig onderzoek werd onderworpen, brengt de Raad in herinnering dat verzoeker de beweerdde vervolgingsfeiten in de beweerdde regio van herkomst niet aannemelijk heeft weten te maken, waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Het klopt dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal *d.d.* 11 mei 2022, en dus geruime tijd na de machtsovername door de taliban, aangaf dat hij bij terugkeer de

taliban vreest omwille van zijn verblijf in België, doch hiermee werd in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden. De commissaris-generaal oordeelde en werkte uit dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en dat verzoeker er niet in slaagt zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het risico op terugkeer omwille van zijn verblijf in het westen niet heeft onderzocht. Waar hij opwerpt dat zij het niet de moeite vond om hem vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, stipt de Raad nog aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

Verzoeker, een Afghaanse meerderjarige man die volgens de reeds voormelde leeftijdsschatting Afghanistan verliet op meerderjarige leeftijd, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, beweert weliswaar dat hij is verwesterd of toch als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering afdoende uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoeker, die nog geen twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, maakt met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit de stukken waarop de Raad acht mag slaag, blijkt overigens dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Verzoeker heeft bovendien nog steeds familie wonen in Afghanistan, waaronder zijn moeder, broers en zus die kunnen rekenen op de hulp van zijn maternale oom, met wie verzoeker nog steeds en geregeld in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

Waar hij in het verzoekschrift nog opmerkt dat iets banaals als het dragen van westerse kledij of het niet laten groeien van een baard al problematisch is, dat muziek en kunst verboden zijn door de taliban, net als *TikTok*, dat de toegang tot het internet wordt bemoeilijkt en gecensureerd, dat er in het openbaar gedood en gefolterd wordt en dat de schendingen van de mensenrechten *legio* zijn, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee geen enkel op hem persoonlijk geconcretiseerd element naar voren brengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd en waardoor hij een risico loopt op vervolging.

Tijdens de terechtzitting wordt voor het eerst gewezen op verzoekers westerse kledingstijl en gewoontes, alsook op zijn integratie binnen de Belgische samenleving. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker ter ondersteuning hiervan weliswaar geen enkele concretisering, laat staan enig stavingstuk, aanvoert. Voor zover hij in louter algemene termen wijst op een westerse gedraging en kleding, herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.9.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest '*M'Bodj*' stelde het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt*

geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een

groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto*-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties

hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker argumenteert dat de gehanteerde landeninformatie niet actueel is, niet gebaseerd is op betrouwbare bronnen en dat de informatie die binnen sijpelt meer en meer gecensureerd wordt door de *de-factomachthebbers* en dit met name op het vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat ook in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire humanitaire en socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek.

Waar verzoeker stelt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd ingegaan op de huidige socio-economische situatie, wijst de Raad er vooreerst op dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond ruim nadat de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen. Verder wijst de Raad erop dat de *protection officer* wel degelijk heeft gepolst naar de algemene situatie voor verzoekers familie in Afghanistan, sinds de machtsovername. Zo vroeg de *protection officer* naar de huidige verblijfplaats van zijn familieleden, waarbij tevens werd gevraagd naar de manier waarop zij worden onderhouden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verder heeft de *protection officer* uitdrukkelijk gevraagd of verzoekers familie de intentie heeft om het land te verlaten (p. 9). Bij het afsluiten van verzoekers persoonlijk onderhoud, heeft de *protection officer* geïnformeerd of verzoeker alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij niet wil terugkeren, waarbij bijkomend werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen (p. 19). Deze omstandigheden in acht genomen, oordeelt de Raad dat verzoeker voldoende de mogelijkheid werd geboden om elementen kenbaar te maken aangaande zijn individuele sociale en economische situatie, in het licht van de machtsovername door de taliban. Bovendien volstaat het niet in het verzoekschrift louter te betogen dat de huidige sociale en economische situatie van zijn familie onvoldoende werd bevraagd en onderzocht, zonder thans concrete en relevante elementen aan te dragen waarmee rekening diende te worden gehouden en die hij nog niet ten berde bracht tijdens het persoonlijk onderhoud. De enkele omstandigheid dat zijn vader is overleden, zijn broers en zusje nog zeer klein zijn en dat de draagkracht van het gezin zeer beperkt is, volstaat niet. Nog los van de vaststelling dat dit grotendeels reeds werd opgeworpen tijdens het persoonlijk onderhoud, toont verzoeker alvast niet aan waarom deze elementen de gedane beoordeling onderuit zouden halen of een andere uitkomst zouden rechtvaardigen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEd)*" van 13 september 2022, kunnen

worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘*riots*’, ‘*protests*’ en ‘*strategic developments*’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Zoals hiervoor genoegzaam is gebleken, kunnen er ernstige vragen worden gesteld bij de beweerde regio van herkomst van verzoeker. Indien daadwerkelijk zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Baghlan, dan stipt de Raad vooreerst aan dat in de bestreden beslissing wel degelijk een appreciatie van de veiligheidssituatie ten aanzien van deze provincie is geschied, in weerwil van wat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift voorhoudt. Voorts bemerkt de Raad dat voor de provincie Baghlan, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, ACLED geoprecisie 3 toekende aan 12 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (*battles*); een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend om ze geen *hijab* droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalige overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie en de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA “*Afghanistan. Security Situation*” van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP’s die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022, wordt herhaald dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde hebben en dat er intussen, door de actualisatie van de landeninformatie middels de aanvullende nota van de verwerende partij, meer informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde maar betwijfelde regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan. Verzoeker laat na dit te doen. Hij citeert uit meerdere bronnen en nieuwsberichten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een onstabiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten en dat er opnieuw een opwelling van het geweld is waarbij ook burgers het slachtoffer zijn. Deze incidenten en situatie worden niet betwist en werden mee in rekening gebracht bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er heden in de provincie Baghlan alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en aanvoert dat er geen appreciatie plaatsvond rekening houdend met zijn profiel, geeft de mate van willekeurig geweld in de beweerde provincie van afkomst Baghlan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan, Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 13 september 2022, evenmin aanleiding tot een reëel risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe zijn 'profiel' het risico in zijn hoofde zou kunnen verhogen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 17 oktober 2022, kan, zo weze herhaald, verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele, betrouwbare en objectieve informatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De Raad oordeelt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden, daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYN